

Sygn. akt VII K 665/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: sekr. sądowy Anna Krawczyńska

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2017 roku,

sprawy **K. W.** s. T. i B. z domu K. ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25.09.2016 roku o godzinie 17.10 w P. przy ul. (...), woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) pomimo sądowego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat, orzeczonego przez Sąd (...) w T. sygn. akt (...)

tj. o czyn z art. 244 kk

1. oskarżonego **K. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk i za to na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 665/16

UZASADNIENIE

K. W. w dniu 25 września 2016 r. około godz. 17.10 w P. przy ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). **K. W.** został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji poruszających się oznakowanym radiowozem.

/notatka urzędowa – k. 1,

wyjaśnienia oskarżonego – k. 19, 39v.-40/

Wyrokiem Sądu (...) w T. (...) Wydział Karny z dnia (...) wydanym w sprawie o sygn. akt (...) **K. W.** został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk i w związku z tym Sąd orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu (...)r.

/odpis wyroku Sądu (...) w T. z dnia (...) w sprawie (...) – k. 5/

K. W. ma 40 lat, jest kawalerem, posiada jedno dziecko w wieku 7 lat, które pozostaje na jego utrzymaniu. Legitymuje się wykształceniem podstawowym. Obecnie pozostaje zatrudniony na umowie o pracę w Hucie (...) w W. z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie około 2.000 zł, gdzie zajmuje stanowisko podnoszacza.

/dane osobo poznawcze – k. 39-39v.,

umowa o pracę z dnia 01.03.2017 r. – k. 38/

K. W. obecnie odbywa karę 6 miesięcy pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, na co uzyskał zezwolenie Sądu (...) w P. z dnia (...) sygn. akt (...)

/postanowienie Sądu (...) z dnia (...)r. – k. 34-35,

wyjaśnienia oskarżonego – k. 40/

K. W., był dotychczas wielokrotnie kary sędownie, między innymi za przestępstwa przeciwko mieniu, życiu i zdrowiu, a także za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości.

/dane o karalności – k. 8-9/

Oskarżony przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 25 września 2016 r. w P. zakupił dla swojego pasierba samochód marki O. (...) o nr. rej. (...). Po zakupie postanowił pojechać do pasierba i dać mu ten samochód. Po wyruszeniu samochodem z ul. (...) na ul. (...), został zatrzymany przez oznakowany radiowóz policji na ul. (...). Wyjaśnił, że wie, że nie powinien kierować pojazdem, bo ma aktualny sądowy zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych do maja 2017 r. oraz że żałuje, że taka sytuacja miała miejsce.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 19/

Oskarżony przesłuchany przed sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Wyjaśnił dodatkowo, że wraz z konkubiną chcieli zrobić niespodziankę synowi konkubiny w postaci zakupu samochodu. Na samochód ten składali pieniądze. W dniu zdarzenia jedynie pojechał na myjnię umyć samochód i chciał podprowadzić go na ul. (...), gdzie mieszka syn konkubiny.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 39v.-40/

Sąd ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego oraz dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Wskazany osobowy i nieosobowy materiał dowodowy wzajemnie się uzupełnia i koresponduje ze sobą dlatego też zasługuje na wiarę.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której odnoszą się one przyznania się do zarzucanego mu czynu, bowiem korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd dał również wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do okoliczności i motywów prowadzenia pojazdu w dniu 25 września 2016 r., bowiem nie znalazł podstaw do kwestionowania ich prawdziwości.

Sąd uznał za wiarygodny także pozostały materiał dowodowy w sprawie – dane o karalności, odpis wyroku, odpis postanowienia w przedmiocie zezwolenia na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego oraz umów o pracę zawartych przez oskarżonego. W toku postępowania dowodowego ich wartość dowodowa nie wzbudziła wątpliwości sądu, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.

Występek z art. 244 kk popełnia między innymi ten kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów. Przestępstwo to ma charakter indywidualny (może zostać popełnione przez osobę, względem której opisany zakaz został prawomocnie orzeczony przez sąd), umyślny (może zostać popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym) oraz formalny (do zrealizowania jego znamion nie jest konieczne wystąpienie określonego skutku). Warunkiem odpowiedzialności za czyn z art. 244 kk jest świadomość sprawcy, co do faktu orzeczenia zakazu oraz prawomocności orzeczenia sądu. Do realizacji znamion opisanego typu czynu wystarczy już jednorazowe zachowanie sprzeczne z orzeczeniem sądu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że mając na względzie treść art. 43 § 2 kk czas trwania orzeczonego 3-letniego zakazu prowadzenia pojazdów upływał wobec oskarżonego w dniu 14 maja 2017 r. Oskarżony był świadom obowiązywania orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym orzeczonego wyrokiem Sądu (...)wT. z dnia (...)w sprawie o sygn. akt (...) a pomimo to zdecydował się w dniu 25 września 2016 r. prowadzić w ruchu lądowym pojazd mechaniczny – samochód osobowy o nr. rej. (...) w P. przy ul. (...).

Poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne oraz ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziły Sąd do uznania, że oskarżony K. W. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona występku z art. 244 kk, co skutkowało przypisaniem mu popełnienia czynu zarzuconego w skardze oskarżyciela.

W rozpoznawanej sprawie, koniecznym było rozstrzygnięcie, według której ustawy orzekać. Czyn został bowiem popełniony w dniu 25 września 2016 roku, a wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dniu 5 czerwca 2017 roku. W międzyczasie tj. w dniu 1 czerwca 2017 roku weszła w życie nowelizacja Kodeksu karnego. Tym samym w niniejszej sprawie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a czasem orzekania doszło do zmiany ustawy – Kodeks karny.

Dlatego też wydając wyrok w przedmiotowej sprawie Sąd miał na uwadze treść art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy ustawą względniejszą dla oskarżonego był Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa, albowiem przewidywała on zagrożenie ustawowe do 3 lat pozbawienia wolności, a ponadto nie przewidywał obligatoryjnego orzekania zakazu prowadzenia pojazdów za naruszenie zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego wcześniej prawomocnym wyrokiem sądu.

W kontekście zastosowania art. 4 § 1 kk, Sąd dostrzega popełnioną zwykłą omyłkę polegającą na umieszczeniu art. 4 § 1 kk w podstawie prawnej wymiaru kary, podczas gdy prawidłowo przepis ten powinien zostać powołany w postawie prawnej skazania.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, ponieważ w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. Oskarżony jest osobą dorosłą i dojrzałą, w chwili popełnienia czynu był zdolny do rozpoznania jego znaczenia, a także nie znajdował się w nadzwyczajnej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu danie posłuchu normie prawnej.

Przy wymiarze kary na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał przede wszystkim jego uprzednią kilkukrotną karalność za przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom prawnie chronionym.

Sąd jako okoliczność łagodzącą przyjął przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzuconego mu czynu.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrane dowody, nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony społecznie szkodliwy w stopniu znacznym. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd kierował się w szczególności rodzajem i charakterem naruszonego dobra prawnego, jakim w przypadku przestępstwa przypisanego oskarżonemu jest wymiar sprawiedliwości oraz popełnienie czynu z zamiarem bezpośrednim.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

W niniejszej sprawie Sąd nie skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Rozstrzygnięciu takiemu sprzeciwia się treść art. 69 § 1 kk. Sąd może bowiem warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był

skazany na karę pozbawienia wolności. K. W. w czasie popełnienia przedmiotowego przestępstwa był już wcześniej skazany na karę pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty sądowe, na które składają się wydatki w kwocie 70 zł oraz opłata w kwocie 120 zł.

Na wydatki w sprawie złożyły się:

- ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym w kwocie 20 zł oraz w postępowaniu sądowym w kwocie 20 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.),

- opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w kwocie 30 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Sądowego (Dz. U. z 2014 r. poz. 861 z późn. zm.).

Opłatę zasądzoną od oskarżonego stanowi kwota 120 zł od wymierzonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).